

Johan Djurhuus, yvirlækni á röntgendeildini á Landssjúkrahúsinum:

Óneyðugt við tvístøðu millum sjúkrahúsini um ortopædin á LS

— Tað er nokk av arbeiði til tveir ortopædar í Føroyum. Eg gangi inn fyri, at annar er í Klaksvík, men hin má vera í Havn, tí har koma flestu størri skaðar inn og har eru flestu hjálptideildir, eitt nú röntgen, narkosu- og intensiv deild, ið kunnu vera við til at geva sjúklinginum eina skjóta og góða viðgerð.

Nógv hevur verið skrivað i seinastuni um ávis viðurskipti á sjúkrahúsinum í Føroyum — serstakliga er tað spurningurin um setan av lækna í ortopædi á Landssjúkrahúsinum, sum hevur verið nógv frammi í tjakinum.

Herfyri var uppskot sett fram á tingi um at seta ein lækna í ortopædi á Landssjúkrahúsinum. Hesum uppskoti hava starvsfólk á Landssjúkrahúsinum tikið undir við, meðan eitt nú politikar í Klaksvík hevur sagt seg vilja spreingja samgonguna, um slíkur ortopædur verður settur í Havn.

Fyri at lýsa spurningin, so væl til ber, hava vit í hyggju at skifta orð við fólk, sum onkursvegna hava tilnýti til málið.

Hesaferð tosa vit við yvirlæknan á röntgendeildini á Landssjúkrahúsinum, Johan Djurhuus, sum sjálvur hevur fylgt við í orðaskiftinum um ortopæd øll hesi seinastu árin. Hann hevur so eisini sínar meiningar um henda spurningin.

Stóra áhuga fyri ortopædi

Johan Djurhuus er porkeningur og fór ungur til Danmarkar at lesa til lækna. Longu sum ungur lækni fekk hann stóran áhuga fyri ortopædi og ætlaði sær at gerast ortopædlækni einaferð. Men tá varð so kommunu-læknastarv lýst leyst í Vági, og Johan Djurhuus hevði einki imóti at sleppa

aftur til heimoyggj sína.

— Eg var fegin um at fáa starvið — men kanska meira keddur, tí mær dámdi so væl ortopædiina. Eg hevði tá arbeiðt á kommunuhospitalinum. Meðan flest aðrir ikki høvdu stóran áhuga fyri beinbrotum og slíkum men heldur vildu taka sær av krabbasvullum o.l., so hevði eg áhuga fyri ortopædiini. Kanska eisini tí, at tað lá væl fyri at viðgera beinbrot o.l.

Johan Djurhuus var tó bert nokur ár í Vági, tí tað gjordist ov strævið at vera einsamallur lækni har, so hann fór aftur til Danmarkar og arbeiðdi í 12 ár sum röntgenlækni umframt at vera visitator og hjálpa til á skaðastovuni í nógv ár.

Tilvildarlig skaðaviðgerð

Í 1972 fekk Johan Djurhuus so starv sum yvirlækni á röntgendeildini á Landssjúkrahúsinum.

Hann greiðir soleiðis frá:

— Eg sá alt fyri eitt, at tørvur var á einum lækna á Landssjúkrahúsinum, sum kundi taka sær av skaðum. Skaðaviðgerðin var tá alt ov tilvildarlig, og fólk fingur ikki ta viðgerð, sum tey áttu at fingið. Har var eingin ortopædur.

Johan Djurhuus sigur viðari, at nógvir av teimum yngri læknunum høvdu ikki royndir og kunnleika nokk til at taka sær av torførum skaðum, sum komu inn á sjúkra-

húsið.

Í 1972 vóru umleið 40% av øllum sjúklingunum á kirurgiskari deild skaðatilburðir og fólk, sum skuldu hava viðgerð fyri sínar skaðar. Í dag man talið helst vera nógv hægri — óivað omanfyri 50% heldur Johan Djurhuus fyri.

Ortopædi og sosialur týðningur

— Eg hugsaði tá og so mangan síðani, at tað var ikki rætt, at eingin serlækni var í ortopædi. Tí hóast at tað hevur stóran týðning at viðgera ymsar aðrar sjúkur, so havi eg altíð hildið, at hetta við at fáa beinbrot og onnur brot at groða aftur sum tey eiga, hevur so ómetaliga stóran sosialan týðning.

Í teimum mongu ferðsluvánlukkunum vita vit, at tað oftani eru yngri fólk, sum koma til skaða. Fåa tey ikki ta røttu viðgerðina so skjótt sum til ber, so er vandi fyri, at tey gerast invalidar. Her kunnu vit eisini hugsa okkum smærri brot. Verða tey ikki viðgjørd rætt, so kann skaðin vera fólkinum til ampa restina av livinum.

Ynskta ortopæd fyrst av øllum

Tað var m.a. av hesi orsök at eitt nú Johan Djurhuus og Sanna Dahl, sum tá eisini var yvirlækni á röntgendeildini, gjørdtu alt tey vóru ment fyri at gera

Sjúkrahúsverkið!

Orð jan myndir kalmar

vart við tørvin á einum serlækna í ortopædi.

Í 1973 stóð eisini hesin ortopædurin ovast á ynskilistanum hjá læknunum á Landssjúkrahúsinum. Sumuleiðis var øll tey komandi árin. Ynskini vóru tó ongantið tikin til eftirtektar og eru tað framvegis ikki.

Johan Djurhuus sigur viðari frá, at um hetta mundið var Rajani yvirlækni tann einasti, sum visti serstakan áhuga fyri ortopædiini. Á Landssjúkrahúsinum var eingin lækni, su hevði serligan áhuga ella kunnleika til hetta økið. Tí vóru fólk av og á send til Klaksvíkar longu tá.

Nú var tað, at tjakið tók seg upp um, hvar ortopædiin skuldi liggja, í Havn ella í Klaksvík, um og tá ein slíkur varð settur.

Gamli landslæknin segði tá, at ein sergrein væl kundi liggja í Klaksvík, tí hann helt, at fingur ikki læknarnir, sum vóru í Klaksvík og á Tvøroyri onkra sergrein at arbeiða við, so høvdu teir ov lítið at takast við, og var møguleikin tí tilstaðar at teir rýmdu av smærri sjúkrahúsinum.

Johan Djurhuus sigur í hesum sambandi, at tá verandi landslækni man neyvan seinni hava dámt, at hann hevur havt hesa áskoðan, í hvussu so er ikki at ortopædiin skuldi vera á einum minni sjúkrahúsi.

